

[Knud Lind]

ler ikke denne sag kunne altså bære en minister. Så der er måske lang tid for socialdemokratiet i anden division endnu.

Alice Faber (SF):

Jeg vil gerne her fra talerstolen sige, at jeg finder det utrolig væsentligt, at det udvalg, der nu bliver nedsat, får overvejet og klarlagt muligheden for en særlovgivning. Jeg synes ikke, det klart fremgik af det, justitsministeren sagde. Jeg synes, det er så vigtigt, fordi man netop herigennem kan få gennemdrøftet holdningerne til sindslidende, sådan at udvalget virkelig kender sin egen holdning, når det går i gang med udvalgsarbejdet.

Jeg ved ikke rigtig, om man herfra kan kritisere sammensætningen, men jeg gør det alligevel, skønt jeg ved, jeg ikke har nogen indflydelse på den. Jeg synes, at lægesiden og behandlersiden er for svagt repræsenteret i forhold til juristsiden, som jeg kunne forestille mig den blev udpeget efter det, justitsministeren udtalte. Der er både yngre og ældre læger og læger med forskellige holdninger til sindslidende, og de får lov til at udpege én repræsentant. Jeg er ked af, at sammensætningen er blevet så skæv, som jeg synes den er.

Hr. Wilhjelm var inde på, at jeg havde nævnt, at fikserede patienter havde åben dør. Jeg har det fra personalet, at døren altid står åben, og det viser mig noget om personalet. Jeg spurgte nemlig direkte, hvordan det foregik. Jeg var også inde at se på selen. Vi stod i lang tid og kiggede på det, så jeg kan forestille mig, at de mennesker, som har fortalt mig det, virkelig har været pinligt berørte over at måtte fortælle mig, at personalet faktisk lukkede døren. Det får mig til at sige til justitsministeren, at det viser, når de reelle forhold skal frem, at det er gamle patienter, der skal fortælle om, hvad det er, der sker.

Derfor synes jeg, det er utrolig vigtigt, at vi på en eller anden måde får Galebevægelsen repræsenteret i udvalget.

Wilhjelm (VS):

Jeg mener nu ikke, jeg var sur og utilfreds med hr. Jimmy Stahr, men jeg nåede ikke – det sagde jeg også til allersidst – at kommentere alle ordførerindlæggene, og jeg måtte slippe midt i hr. Jimmy Stahr, om jeg så må sige.

Jeg manglede at få sagt, at jeg var glad for, at socialdemokratiets ordfører erklærede, at man sideløbende nok burde foretage nogle administrative forbedringer, og at udvalgsarbejdet kan komme til at tage lang tid, for det er jeg overbevist om at det kommer til. Det er ikke spor mærkeligt.

Hr. Jimmy Stahr sagde i første runde, at problemet med den tidsbestemte straf slet ikke var med i forespørgslen for en måned siden. Det er ikke rigtigt. Der var, jeg tror endda flere sider i baggrundsmaterialet, der handlede om den tidsbestemte straf og den særbehandling, som var blevet negativ, skønt hensigten var at gøre den positiv.

Fru Lizzie Lichtenberg håbede meget, at det blev et hurtigtarbejdende udvalg. Det tror jeg ikke nytter ret meget at håbe på, for det strider sådan set mod selve kommissoriet. Det er meget svære ting, vi skal have op her, og det er også et ret stort udvalg, og ingen kan være tjent med, at der bliver lavet noget jask, når den lov nu endelig skal revideres efter 45 år.

Jeg synes, at alene det, at ministeren meget bestemt lover – det har han tillid til – at udvalget vil gøre det, som et flertal i folketinget har ønsket, nemlig ikke bare at overveje, men også at klarlægge mulighederne for at undgå en særlovgivning, i sig selv er en meget stor opgave. Det tror jeg også fru Lizzie Lichtenberg ligesom jeg fik et indtryk af på Retspolitisk Forenings seminar, og derfor skal vi ikke forvente, at det bliver et hurtigt arbejde.

Det er især derfor, at jeg synes, vi må undgå at gøre udvalget til en hovedpude, der lægger sig i vejen for hurtigere, administrative forbedringer, som foreslået bl.a. i beslutningsforslag nr. B 72.

Hr. Henrik Toft mente, at problemet med tidsbestemt anbringelse nærmest var det modsatte af det, vi havde skitseret i forslaget. Det synes jeg er en meget inhuman betragtning, for det betyder, hr. Henrik Toft, at ordføreren for venstre mener, at man, når man er sindslidende, skal kunne frihedsberøves for de samme ting betydelig længere, end hvis man var ikke-sindslidende, også selv om det ikke har noget med farlighedskriteriet at gøre. For det har det jo ikke i de bestemmelser, der står i straffelovens, jeg tror, det er §§ 68–69.